

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **A. F.**
zastoupený advokátkou JUDr. Marií Cilínkovou
se sídlem Bolzanova 1, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.3.2016 č.j. MV-184979-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

azylové a migrační politiky ze dne 26. 11. 2015 č.j. OAM-2066-15/ZR-2015 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“), jímž byla dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a dle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dní od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobci bylo s platností od 7. 6. 2007 uděleno povolení k trvalému pobytu. Z rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 25.3.2015 sp. zn. 17 T 51/2014 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 9.6.2015 sp. zn. 10 To 188/2015 bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobce byl uznán vinným z přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1 a 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) a rovněž z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 a 2 písm. a) téhož zákona, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce dvou let. Dle shora uvedených trestních rozsudků žalobce dne 28. 12. 2013 kolem 04:15 hodin, v levém jízdním pruhu dálnice D5, v katastru obce Chrástany, okres Praha – západ, ve směru jízdy Plzeň – Praha řídil, máje po předchozím požití alkoholických nápojů nejméně 1,52 g/kg alkoholu v krvi, rychlostí nejméně 148,5 km/h osobní automobil tov. značky X a na km 0,82 v důsledku opilosti a rychlé jízdy pravou přední částí svého automobilu narazil do levé zadní části nákladního automobilu tov. značky Y, v důsledku čehož poškozený (řidič nákladního automobilu) utrpěl mnohočetná závažná zranění, kterým na místě nehody podlehl.
3. Na základě shora uvedeného zjištění zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve svém vyjádření k věci navrhl přerušení správního řízení z důvodu podání dovolání, které bylo odůvodněno pochybeními trestních soudů. Dále uvedl, že v České republice pobývá již 15 let, považuje ji za domov a vlastní zde byt, v němž žije s manželkou a synem. V České republice žalobce provozuje pneuservis. Ukončení pobytu by podle něj bylo v rozporu se zájmy České republiky, neboť splácí hypoteční úvěr a leasing na automobil.
4. V rozhodnutí ministerstva, kterým byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování z území České republiky, správní orgán I. stupně konstatoval, že mu nepřísluší přezkoumávat trestní řízení. Žalobcův návrh na přerušení řízení odmítl s poukazem na § 64 odst. 3 správního řádu, neboť v posuzovaném případě je zrušení povolení k trvalému pobytu ve veřejném zájmu. Dále se zabýval otázkou přiměřenosti a zjistil, že žalobce je ženatý s A. F., státní příslušnicí Ukrajiny a společně mají syna O. F. téže státní příslušnosti, přičemž žalobcova manželka i syn mají platné povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že posoudí-li se spáchaná trestná činnost, zejména skutečnost, že žalobce skutek spáchal pod vlivem alkoholu, a následek jeho jednání, jímž byla smrt řidiče nákladního automobilu, a tyto skutečnosti se porovnají s rodinnými vazbami, je zřejmé, že zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu není v žádném případě nepřiměřené. Je pravdou, že žalobce zde má manželku a syna, avšak synovi je 25 let a je dospělý, takže zrušení žalobcova pobytového oprávnění nebude mít nepřiměřený dopad do jejich rodinného života, a stejně tak nepřiměřeně nezasáhne ani do vazeb k manželce. Správní orgán k tomu podotkl, že výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody v délce dvou let zasáhne do soukromého

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

a rodinného života žalobce daleko zásadnějším způsobem. Žalobci také nebude zamezeno do České republiky přicestovat, neboť mu nebyl udělen zákaz pobytu, a povolení k trvalému pobytu jeho manželky a syna nebudou nijak dotčena.

5. Správní orgán I. stupně se dále zabýval podnikatelskými aktivitami žalobce, k nimž uvedl, že pozice jednatele a společníka ve společnosti J.-T. s.r.o., neznamená, že zrušení trvalého pobytu bude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce vlastní společně s manželkou v uvedené společnosti 100 % podíl, na což nebude mít zrušení jeho pobytového oprávnění vliv. Je sice také jednatelem společnosti, ale s ohledem na dosud nevykonaný nepodmíněný trest odnětí svobody nebylo možné uvedenou skutečnost zohlednit. Žalobce se dopustil přečinu usmrcení z nedbalosti a ohrožení pod vlivem návykové látky, takže svým jednáním, byť nedbalostním, zavinil smrt poškozeného. Vedení řízení zapříčinil svým jednáním, konkrétně ohrožením pod vlivem návykové látky, a právě skutečnost, že se protiprávního jednání dopustil pod vlivem alkoholu, považoval správní orgán I. stupně za výrazně přitěžující okolnost. Nesouhlasil také s argumentací žalobce ohledně splácení hypotečního úvěru a leasingu na vozidlo, neboť zrušení povolení k trvalému pobytu jej uvedených závazků nezabavuje, nedojde ani k ukončení činnosti obchodní společnosti, jíž je společníkem. Pokud se žalobce rozhodne své podnikání ukončit, bude to jeho rozhodnutí, avšak splácet své závazky může i ze zahraničí. Veškeré žalobcem namítané důvody pak budou ovlivněny také výkonem trestu odnětí svobody. Zásah do soukromých vazeb správní orgán I. stupně posoudil jako zcela přiměřený, neboť spáchaná trestná činnost, nepodmíněný trest odnětí svobody a popsané přitěžující okolnosti prokazují, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je v daném případě zcela adekvátní. V této souvislosti poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2016 č.j. 11 A 85/2014 – 108 a uvedl, že veřejný zájem na zrušení pobytového oprávnění je v případě žalobce daleko větší, než dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalobce se sám a dobrovolně rozhodl řídit motorové vozidlo pod vlivem návykových látek a výsledkem byla smrt řidiče nákladního vozu, do kterého naboural, což nemůže ospravedlnit ani to, že čin byl kvalifikován jako nedbalostní. Celková délka pobytu žalobce v České republice sice není krátká, avšak nejedná se o natolik zásadní skutečnost, aby znamenala nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí. Každý cizinec je povinen dodržovat zákony a do získání občanství je na území ČR stále hostem. Pokud se chová tak, jako se choval žalobce, musí počítat s tím, že o povolení k trvalému pobytu může přijít. Zrušením povolení k trvalému pobytu nebude žalobci zabráněno v kontaktu s rodinou, neboť došlo toliko k odebrání nejvyššího možného pobytového oprávnění. V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č.j. 5 Azs 46/2008 – 71, podle nějž intenzity nepřiměřeného zásahu může být dosaženo pouze v případě déle trvajícího zákazu pobytu na území České republiky. Ten však žalobci udělen nebyl a žalobce si může požádat například o povolení k dlouhodobému pobytu. Rozhodnutí ministerstva by bylo přiměřené, i kdyby žalobce musel z České republiky vycestovat a o jiný druh pobytu žádat ze svého domovského státu. Do České republiky přesídlil v dospělosti a zpřetrhal-li veškeré vazby na zemi původu, bylo to jeho svobodné rozhodnutí, které nelze přičítat k tíži správním orgánům. Začlenění se do běžného života v zemi původu žalobci dle správního orgánu I. stupně nezpůsobí nepřekonatelné problémy. Správní orgán připustil, že žalobci se zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu může jevit jako nepřiměřeně přísné, avšak žalobce svým jednáním zapříčinil smrt druhé osoby. Následně správní orgán zopakoval již shora uvedenou argumentaci stran veřejného zájmu a odkázal na nález Ústavního soudu ze dne

21. 11. 2003 sp. zn. IV. ÚS 462/03, podle něž je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků.
6. Následně žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala obsah odvolání podaného žalobcem proti rozhodnutí ministerstva. Žalobce v něm namítl, že § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců vyžaduje pro svou aplikaci odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin, avšak žalobce byl odsouzen za nedbalostní přečin. Žalobce dále rozporoval právní kvalifikaci jeho jednání provedenou trestními soudy a poukázal na to, že v České republice žije 15 let, podniká a vlastní nemovitosti, které obývá společně s manželkou a synem. Dopravní nehoda byla ojedinělým excesem. Ukončení jeho pobytu by bylo vzhledem k závazkům z hypotečního úvěru a leasingu v rozporu s veřejným zájmem a zasáhne také jeho rodinné příslušníky, kteří nebudou moci dále žít se svým manželem a otcem v domově, který zde vybudovali. Z těchto důvodů žalobce označil dopad prvostupňového rozhodnutí nejen za nepřiměřený, ale také v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. V poslední odvolací námitce pak brojil proti tomu, že se vzhledem ke svému uvěznění nemohl osobně seznámit se spisovým materiálem, resp. že tak mohl učinit pouze prostřednictvím právní zástupkyně.
7. Po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí dospěla žalovaná závěru, že odvolání žalobce není důvodné. Konstatovala, že byl odsouzen nejen proto, že se dopustil přečinu usmrcení z nedbalosti, ale také z důvodu, že spáchal úmyslný přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 a 2 písm. a) trestního zákoníku. Podmínky pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců tak byly splněny. Dále žalovaná odkázala na § 57 odst. 1 správního řádu a uvedla, že jí nepřísluší hodnotit, zda se žalobce trestné činnosti dopustil či nikoliv, neboť musí vycházet z pravomocných rozsudků trestních soudů. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí ministerstva pak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013 č.j. 8 As 68/2012 – 39 a uvedla, že je třeba se zabývat intenzitou zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Žalobce žije na území České republiky od roku 2001, z čehož lze usuzovat, že se většina jeho vazeb nalézá právě zde, ačkoliv budou oslabeny jeho dvouletým pobytem ve vězení. Lze také usuzovat, že žalobce již nemá mnoho vazeb na svou domovinu, avšak opustil ji ve věku 30 let, zná tamní realie i jazyk, a jeho návrat by tak neměl být nepřekonatelným problémem. Žalované také nejsou známy žádné závažné důvody, pro něž by se žalobce o sebe nemohl postarat i mimo území České republiky. Žalovaná nezpochybnila rodinné vazby žalobce, avšak konstatovala, že rodinní příslušníci se bez něj musí obejít již nyní, kdy vykonává uložený trest odnětí svobody, a musí zvládat jak odloučení, tak absenci jeho finanční podpory. Stejně jako správní orgán I. stupně poukázala také na dospělost žalobcova syna. V otázce podnikatelské činnosti žalobce se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně a navíc uvedla, že společnost sídlí v panelovém domě a dle výročních zpráv hospodařila v roce 2013 se ztrátou 70 000 Kč a v roce 2014 se ziskem 23 000 Kč. Nejedná se tedy o nijak rozvinuté podnikání. S ohledem na to, že žalobce vlastní v České republice společně s manželkou byt, pak žalovaná uvedla, že žalobce zde určité ekonomické vazby má. Stejně tak zde má finanční závazky, které však nebyly rozhodnutím ministerstva dotčeny. Zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu není vystavěna nepřekonatelná bariéra mezi žalobcem a Českou republikou, potažmo jeho rodinnými příslušníky. Žalobci nebyl vysloven zákaz pobytu, po opuštění území může požádat o jiné pobytové oprávnění. Ve srovnání s dvouletým uvězněním nelze jeho případnou krátkou nepřítomnost považovat za intenzivní zásah.
8. Žalovaná vzala v úvahu, že žalobce dne 28. 12. 2013 způsobil smrtelnou dopravní nehodu pod vlivem alkoholu. Tři hodiny po nehodě u něj bylo naměřeno 1,52 ‰ (při dechové

zkouše přímo po nehodě kolem 2 ‰), přesto se po vozovce dle znaleckého posudku pohyboval rychlostí 148,5 – 181,5 km/h (dle druhého posudku 134 – 164 km/h). Na nehodě sice nesl mírné spoluzavinění i poškozený, který svým vozem zasahoval do levého pruhu o 30 – 60 cm od středové čáry, i tak v něm však byl dostatečný prostor pro objetí. Hlavní příčinou nehody tak bylo překročení rychlosti ze strany žalobce ve spojení s nepozorností způsobenou alkoholem. V důsledku nárazu došlo k vymrštění poškozeného mimo kabinu, což zapříčinilo tak závažná poranění, že na místě zemřel, přičemž nehodou byla dále způsobena škoda 479 000 Kč. Žalovaná v této souvislosti konstatovala, že řízení pod vlivem alkoholu je v cizinecké komunitě značný problém a dle statistik je každá desátá oběť dopravní nehody usmrcena řidičem pod vlivem alkoholu, přičemž při hodnotě 2 ‰ alkoholu se pravděpodobnost nehody zvyšuje 90x. Žalobce toho však nedbal, řídil pod vlivem alkoholu automobil, překročil rychlostní limit a způsobil dopravní nehodu, při níž byl zmařen lidský život, nejdůležitější zájem chráněný trestním zákoníkem.

9. Po zhodnocení výše uvedených okolností žalovaná dospěla k závěru, že dopad rozhodnutí ministerstva je v posuzovaném případě přiměřený. Toto rozhodnutí sice může určitým způsobem zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobce, jeho dopad je však vyvážen vysokou závažností spáchané trestné činnosti. V takové situaci převažuje zájem společnosti na dodržování veřejného pořádku nad právem jednotlivce na soukromý život. Skutečnost, že zde má žalobce vazby, nemůže znamenat, že jeho povolení k trvalému pobytu nemůže být zrušeno. Na získání a udržení tohoto nejvyššího pobytového oprávnění je třeba klást zvýšené nároky, kterým žalobce nedostál.
10. K námitce ohledně nemožnosti seznámení se se spisovým materiálem žalovaná konstatovala, že to, že se s ním žalobce seznámil pouze prostřednictvím obhájce, záviselo na jeho rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně na žádost běžně dochází se spisovým materiálem do věznic. O to však žalobce nepožádal a v odvolání ani nespecifikoval, jaký dopad mělo nepřímé seznámení se spisem na skutkový stav.
11. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí ministerstva. V žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a poté namítl, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci a že žalovaná se v něm nevypořádala s veškerými odvolacími námitkami. Správní orgány obou stupňů dle názoru žalobce porušily § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není náležitě odůvodněno, protože žalovaná se v něm nevypořádala se všemi důkazy. Napadené rozhodnutí též nemá oporu v provedeném dokazování.
12. Žalobce má za to, že od něj lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život, když až do odsouzení za dopravní nehodu vždy řádný život vedl a byl bezúhonný. Výkon trestu pro něj představuje dostatečnou výstrahu, aby se v budoucnu vyvaroval protiprávního jednání. Podotkl, že trestní rozsudky nepovažuje za zcela správné a domáhá se jejich zrušení prostřednictvím ústavní stížnosti.
13. S poukazem na § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce namítl, že zrušení jeho povolení k trvalému pobytu bylo nepřiměřené konkrétním okolnostem případu a jeho osobním poměrům, neboť v ČR žije od roku 2001, je zde pevně ukotven celým svým životem a považuje ČR za svůj domov. Má zde ženu a syna, s nimiž žije ve společné domácnosti. Nemovitost zakoupili z hypotečního úvěru a auto má žalobce na leasing. Nucené přerušování jeho podnikatelské činnosti se negativně projevilo na finanční situaci rodiny, takže manželka byla nucena prodat část vybavení rodinné domácnosti. Manželka a syn byli

ponechání bez podpory, manželka musela vyhledat pomoc psychiatra a syn nemá dostatek zkušeností a dovedností k zajištění provozu pneuservisu. Žalobce krom ojedinelého excesu v podobě uvedené dopravní nehody vedl řádný život a v ČR řádně podnikal jako společník a jednatel společnosti J.-T., s.r.o. Vzhledem k výsledkům trestního řízení byl také vyzván k náhradě vzniklé škody, a to v řádu stovek tisíc korun. Ukončení pobytu by tak bylo v rozporu nejen se zájmy ČR, ale také v rozporu se zájmy jeho věřitelů.

14. Žalobce odmítl argumentaci správních orgánů stran přiměřenosti rozhodnutí a uvedl, že byl již dostatečně potrestán soudy v trestním řízení, takže nucené vycestování a zpřetrhání vazeb se jeví jako zcela nedůvodné. V důsledku napadeného rozhodnutí fakticky ztrácí možnost opětovně získat vízum potřebné pro případný návrat do ČR. V Moldávii nemá žádné vazby ani majetek, aby zde mohl s rodinou žít. Za irelevantní označil také tvrzení, že zrušení jeho trvalého pobytu nezasáhne do poměrů jeho manželky a syna s odkazem na to, že jejich pobytová oprávnění zůstávají nedotčena. Zásah je dán již tím, že nemohou žít se svým manželem a otcem v domově, který v ČR našli a budou muset volit mezi roztržením rodiny nebo odcestováním spolu se žalobcem, přestože jsou v ČR ukotveni stejně pevně jako žalobce.
15. Zrušení trvalého pobytu je dle žalobce nezákonné také proto, že dopravní nehodu alespoň z části nezavinil, což bylo prokázáno i v trestním řízení, aniž by se to však jakkoliv odrazilo v právní kvalifikaci skutku či výši trestu. Zavinění předmětné nehody nebylo ze strany žalobce úmyslné a nelze je tedy přecenit, zvláště když smrtelný následek u poškozeného byl žalobcem způsoben nanejvýš z nedbalosti. Žalobci byl také uložen trest za nedbalostní přečin dle § 143 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Podmínkou zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je přitom odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro trestný čin úmyslný. Žalobce dodal, že řádně a včas nastoupil výkon trestu. Závěrem zopakoval svou odvolací námitku stran nemožnosti seznámit se se spisovým materiálem z důvodu výkonu trestu odnětí svobody a uzavřel, že i kdyby byly některé formální podmínky zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců splněny, nebyla splněna podmínka přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Okolnosti případu naopak odůvodňují, aby bylo od tak drastického zásahu upuštěno, neboť proběhnuvší trestní řízení bylo pro žalobce dostatečným ponaučením.
16. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatovala, že námitkou nepřiměřenosti se obsáhle zabývala v napadeném rozhodnutí, na nějž v podrobnostech odkázala. Uvedla, že žalobce byl za spáchané trestné činy pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a nemůže se nyní tvářit, že zásah do jeho rodinného života byl způsoben postupem správních orgánů. Následky svého jednání měl zvážit předem. Za irelevantní žalovaná označila jeho tvrzení, že v budoucnu povede spořádaný život. Povolení k trvalému pobytu nebylo žalobci zrušeno z důvodu obavy, že by mohl narušit veřejný pořádek, ale z důvodu jeho odsouzení.
17. Námitka, v níž žalobce argumentuje podanou ústavní stížností, je dle žalované zcela bezpředmětná, neboť výsledek uvedeného řízení nelze předjímat. Podmínky pro zrušení trvalého pobytu byly v případě žalobce splněny a správním orgánům ani soudům ve správním soudnictví nepřísluší hodnotit správnost trestních rozsudků. Vzhledem k tomu, že byla podána ústavní stížnost, je patrné, že právní zástupkyně žalobce neuspěla ani s dovoláním k Nejvyššímu soudu. Úvahy o zjevné nezákonnosti předmětných trestních rozsudků se tak jeví jako nedůvodné. Právní zástupkyně žalobce nejspíš považuje zrušení povolení k trvalému pobytu za další trest, který byl žalobci za trestný čin ukládán, avšak

zrušení povolení k trvalému pobytu nelze pokládat za porušení zásady ne bis in idem. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012 č.j. 1 As 125/2011 – 176 a konstatovala, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu není řízením o přestupku ani o správním deliktu.

18. K námitce nesprávné aplikace § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalovaná podotkla, že se s ní vypořádala již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Právní zástupkyně žalobce pomíjí, že žalobce byl pravomocně odsouzen nejen za trestný čin usmrcení z nedbalosti, ale také za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, přičemž jak plyne z rozsudku Okresního soudu Praha – západ sp. zn. 17 T 51/2014, naplnil jak objektivní, tak subjektivní stránku tohoto trestného činu, u něhož jde o konání ve formě úmyslného zavinění (přínejmenším byl prokázán eventuální úmysl). Podmínky aplikace předmětného ustanovení tak byly splněny.
19. Ohledně námítky, že se žalobce vzhledem ke svému uvěznění nemohl seznámit se spisovým materiálem, pak žalovaná uvedla, že totožnou námitku žalobce vznesl již v odvolání, a proto odkázala na její vypořádání v odůvodnění napadeného rozhodnutí a označila ji za nedůvodnou.
20. Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Soudu vyličil své osobní poměry po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž zmínil probíhající soudní řízení s pojišťovnou a nařízené exekuce. Uvedl, že do České republiky může přicestovat jen na 3 měsíce na pas, neboť z důvodu existence záznamu v rejstříku trestů nedostane vízum. V současné době žije žalobce v Moldávii a jeho manželka se synem v České republice. Žalobce za nimi jezdí, ale nemá dostatek finančních prostředků. Potřebuje trvalý pobyt, aby mohl v ČR pracovat a splácet své dluhy. Žalovaná se k ústnímu jednání nedostavila, zaslala však písemné vyjádření, v němž odkázala na svou argumentaci v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.
21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
22. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
24. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Úvodní obecné námítky žalobce, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, že správní orgány porušily § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není náležitě odůvodněno, když se žalovaná nevypořádala se všemi důkazy, a že nemá oporu v provedeném dokazování, shledal soud neopodstatněnými. Předně je třeba uvést, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů

považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Žalobce je tedy povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.

26. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou je ostatně soud povinen posoudit z úřední povinnosti, lze uvést, že žalovaná se řádně vypořádala se všemi hlavními odvolacími námitkami žalobce, zejména se velice podrobně věnovala přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a stejně tak hodnotila jeho dopad na život žalobcovy rodiny jako celku. V obecné rovině pak lze konstatovat, že žalovaná v napadeném rozhodnutí přehledně a srozumitelně vyložila důvody, na nichž je rozhodnutí zbudováno, shrnula podklady pro jeho vydání, a uvedla úvahy, kterými se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikovala. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak tvrdí žalobce.
27. Soud k tomu pro úplnost dodává, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1).
28. Soud je toho názoru, že správní orgány obou stupňů v dané věci rozhodly na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci. Jejich klíčové zjištění o pravomocném odsouzení žalobce vychází z trestních rozsudků, jejichž existenci nemůže žalobce popřít. Těmito rozsudky je vázán jak správní orgán, tak soud rozhodující ve věcech správního soudnictví. Ve shodě s názorem žalovaného pak soud považuje argumentaci žalobce o podané ústavní stížnosti za zcela irrelevantní, neboť její podání nemění nic na skutečnosti, že žalobce byl pravomocně odsouzen za výše uvedené trestné činy. Soud na okraj dodává, že žalobcova

ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 19.9.2017 sp. zn. II. ÚS 114/16 jako zjevně neopodstatněná odmítnuta.

29. Má-li žalobce za to, že v řízení byl správním orgánem nedostatečně zjištěn skutkový stav, bylo by na místě, aby zároveň namítl, v jakém směru je nutno skutkový stav doplnit, a označil důkazní prostředky, s jejich pomocí by skutkový stav věci mohl být řádně zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Nic takového však žalobce neučinil, a není tedy patrné, čím a v jakém směru by měl být skutkový stav, jehož nedostatečné zjištění ve zcela obecné rovině namítá, dále doplňován.
30. Nedůvodnou soud shledal také námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V dané věci je potřeba identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. K tomu lze odkázat na rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“* Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalované, že s ohledem na způsob spáchání trestné činnosti, charakter porušeného zájmu chráněného trestním zákoníkem a způsobený fatální následek spočívající ve zmaření lidského života není možné považovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce za nepřiměřený. Důvodem nepřiměřenosti již vůbec nemohou být existující finanční závazky, z nichž žalobce mylně dovozuje veřejný zájem na zachování jeho trvalého pobytu na území ČR. Tyto své závazky je žalobce samozřejmě povinen hradit bez ohledu na svůj pobytový status v České republice, přičemž tak může činit i během pobytu ve své vlasti či kterékoliv jiné zemi. Stejně tak nemůže být důvodem nepřiměřenosti rozhodnutí omezení žalobce v jeho podnikatelské činnosti. I touto okolností se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi podrobně zabývala, když mj. uvedla, že *„i během případné krátké nepřítomnosti odvolatele bude muset tato obchodní společnost fungovat úplně stejně, jako fungovala při odvolatelově dvouletém uvěznění, tedy pod vedením druhého společníka, jímž je odvolatelova manželka“*. Žalovaná zároveň zohlednila skutečnost, že se zjevně nejedná o podnikání nějak výrazně rozvinuté. Těmto závěrům žalované o dopadech rozhodnutí na podnikání žalobce soud plně přisvědčuje.
31. Soud nevešel ani na námitku žalobce, že zrušení jeho povolení k trvalému pobytu je nepřiměřené, protože zasáhne do poměrů jeho manželky a syna, kteří nebudou moci žít se svým manželem a otcem, respektive budou nuceni volit mezi roztržením rodiny nebo odcestováním spolu se žalobcem. Byl to předně sám žalobce, kdo zasáhl do svého soukromého a rodinného života tím, že spáchal výše uvedenou trestnou činnost, za niž byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. K narušení jeho rodinných poměrů tudíž nutně došlo již samotným výkonem uloženého trestu, v jehož průběhu se manželka a syn žalobce taktéž museli obejít bez jeho pomoci či přítomnosti. S ohledem na závažný charakter trestné činnosti, pro kterou byl žalobce odsouzen, a vzhledem k tomu, že si žalobce mohl a měl být případných následků a dopadů svého protiprávního jednání na členy své rodiny bezesporu vědom, nemůže mít namítaný zásah do rodinných poměrů za následek nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Podobný názor ostatně vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016 č.j. 2 Azs 147/2016 – 30, kde uvedl, že *„(s)těžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavržením hodného jednání vyvarovat.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

32. Jak žalovaná přiléhavě konstatovala, napadené rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím ministerstva) zřejmě bude mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, tento dopad však není nepřiměřený, neboť je vyvážen vysokou závažností spáchané trestné činnosti. V případech, jako je tento, nutně musí převážít zájem na ochraně společnosti (dodržování veřejného pořádku) nad právem jednotlivce na soukromý a rodinný život. Stejně tak se soud se žalovanou shoduje v názoru, že pro získání a udržení si povolení k trvalému pobytu, které je nejvyšším možným pobytovým statutem, který může cizinec v České republice získat, je nutné klást na cizince zvýšené nároky, pokud jde o dodržování právního řádu České republiky. Z protiprávního jednání, za které byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody (řízení pod vlivem alkoholu, způsobení dopravní nehody, která měla za následek smrt jiné osoby) je zřejmé, že žalobce těmito nároky nedostál. Soud v této souvislosti opětovně poukazuje na závěry obsažené v rozsudku ze dne 19. 10. 2016 č.j. 2 Azs 147/2016 – 30, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že *„(s)těžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat.“* Také v nyní projednávané věci, byť se jednalo o odlišnou trestnou činnost, než kterou měl na svědomí pachatel v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem, si žalobce mohl a měl být vědom potenciálních negativních následků spojených s jeho protiprávním jednáním v rovině zákona o pobytu cizinců.
33. Žalobcovu povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno v důsledku pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin a nikoliv z důvodu obavy z možného porušení veřejného pořádku v budoucnosti. Argumentace žalobce ohledně jednorázovosti jeho „excesu“ z jinak řádného chování a jeho nápravy je proto irelevantní. Soud k tomu dodává, že i jednorázové úmyslné porušení právních norem, vedlo-li k pravomocnému odsouzení cizince k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je dle zákona důvodem ke zrušení platnosti povolení cizince k trvalému pobytu.
34. Soud nevěšel ani na žalobní argumentaci založenou na tvrzení, že v důsledku napadeného rozhodnutí žalobce fakticky ztrácí možnost opětovně získat vízum pro vstup do České republiky, přičemž v zemi svého původu nemá žádný majetek ani příbuzné. Žalovaná se i těmito argumenty žalobce v napadeném rozhodnutí podobně zabývala a právem dovodila, že žalobce jako dospělý muž znalý řeči a reálií je schopen se o sebe po návratu do vlasti postarat. Zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci samo o sobě nebrání v tom, aby si požádal o jiný typ pobytu či případně vízum, na jejich základě mu bude umožněno do České republiky přicestovat. Soud v tomto směru považuje za podstatné, že zákaz pobytu žalobci uložen nebyl, a není tak pravdou, že by mu bylo fakticky znemožněno legálně přicestovat na území České republiky a být tak (alespoň po určitou dobu) v kontaktu se svou manželkou a synem. To, že tak činí, ostatně potvrdil sám žalobce při ústním jednání před soudem. Tvrzení žalobce, že jeho domovská země je ohrožena válečným konfliktem, nebylo ničím doloženo a je v rozporu s obecně známými skutečnostmi ohledně Moldávie, v níž řadu let žádný válečný konflikt neprobíhá.
35. Za neopodstatněnou považuje soud taktéž žalobcovu námitku, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože předmětnou nehodu alespoň z části nezavinil, což podle něj bylo

v trestním řízení prokázáno, avšak neodrazilo se v právní kvalifikaci skutku a výši trestu. Žalobcův subjektivní nesouhlas s posouzením věci ze strany trestních soudů je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela bezpředmětný, neboť pravomocné rozsudky soudů vydané v trestním řízení jsou závazné jak pro správní orgány, které nemohou samy posuzovat otázky viny či trestu, tak pro soudy rozhodující ve věcech správního soudnictví. Námitkami v tomto směru se mohl zabývat toliko odvolací či dovolací soud v trestním řízení, případně Ústavní soud. Ten tak také učinil, když v usnesení ze dne 19. 9. 2017 sp. zn. II. ÚS 114/16, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost žalobce, konstatoval, že *„oba soudy přitom připustily jednu z možných skutkových verzí (pro stěžovatele příznivější) naznačenou znalcem obhajoby, že v okamžiku střetu přesahoval nákladní vůz poškozeného do levého jízdního pruhu o 0,3 až 0,6 metru. Nelze proto dospět k závěru, který činí stěžovatel, že nezohlednily zásadu in dubio pro reo, neboť v této části skutkového děje pochybnosti měly, přičemž rozhodly ve prospěch stěžovatele. Vzhledem ke způsobu jízdy poškozeného, který při jízdě mírně vybočoval ze svého jízdního pruhu, u něho shledaly určité spoluzavinění na následném střetu, což zohlednily při ukládání trestu (stěžovateli byl uložen trest o třetinu nižší než v původním zrušeném rozsudku), shodně však uzavřely, že nejde o spoluzavinění výrazné tak, aby míra zavinění stěžovatele na střetu byla podstatněji snížena, přičemž toto své stanovisko opřely o prokázané skutečnosti svědčící o tom, že pro stěžovatele nešlo o překážku v jízdě, když i oba znalci vyloučili, že by nákladní vozidlo poškozeného krátce před střetem prudce změnilo svůj směr jízdy a najelo před vůz stěžovatele, jak se hájil stěžovatel.“*

36. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že v projednávané věci došlo k nesprávné aplikaci ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl odsouzen za nedbalostní přečin, přičemž uvedené ustanovení vyžaduje pro svou aplikaci spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce nebyl odsouzen pouze za přečin usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1 a 3 trestního zákoníku, ale také za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 a 2 písm. a) trestního zákoníku, což je úmyslný trestný čin. Za spáchání těchto dvou přečinů mu byl dle pravidel o ukládání trestů uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce dvou let dle § 143 odst. 3 trestního zákoníku. Z uvedeného je zřejmé, že byly splněny podmínky pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
37. Nedůvodná je i poslední námitka žalobce založená na tvrzení, že se v důsledku svého uvěznění nemohl osobně seznámit se spisovým materiálem. Ze správního spisu, konkrétně z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí, soud zjistil, že žalobce se se spisovým materiálem prokazatelně seznámil dne 13. 10. 2015, a to prostřednictvím své právní zástupkyně, která se při daném úkonu nechala dále zastoupit advokátním koncipientem. Byla-li tedy s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí seznámena právní zástupkyně žalobce, lze takovéto seznámení považovat za zcela dostačující z hlediska ochrany procesních práv žalobce jako účastníka řízení. Chtěl-li se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit osobně, mohl o to správní orgán požádat, což ale dle obsahu správního spisu neučinil.
38. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 7. března 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu